

PSYCHOTHILLER

SPAINIER

C. L. TAYLOR

PSYCHOTHILLER

SPAINEX

C. L. TAYLOR

2019

Copyright © C. L. Taylor 2019
Translation © 2019 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Všechny úryvky z her Williama Shakespeara jsou citovány v překladu Martina Hilského: William Shakespeare, *Dílo*, Academia, 2016.

Z anglického originálu THE SLEEP
vydaného nakladatelstvím Avon, division of HarperCollinsPublishers,
Londýn 2019
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2019

ISBN: 978-80-7498-329-0

Na památku mé báječné kamarádky Heidi Mooreové

Zemřít, spát –
a je to. Spát – a navždy ukončit
úzkost a věčné útrapy a strážně,
co údělem jsou těla – co si můžem
přát víc, po čem toužit?

Hamlet, III. dějství, 1. scéna
William Shakespeare

1. kapitola

Jestli čtete tyhle řádky, už nejsem naživu. Poslední tři měsíce mě někdo sledoval, a pokud jsem mrtvá, rozhodně nešlo o nešťastnou náhodu. Řekněte policii, ať si promluví s mým bývalým přítelem Alexem Carterem o tom, co se dělo v Londýně. Tam to všechno začalo.

Následující lidé přijeli na ostrov Rum za pěší turistickou, dorazili v sobotu 2. června. Jsem si jistá, že právě jeden z nich mě zabil.

- Joe Armstrong
- Christina Cuttleová
- Fiona Gardinerová
- Trevor Morgan
- Malcolm Ward
- Melanie Wardová
- Katie Wardová

C. L. TAYLOR

Jejich rezervace a kontakty naleznete na počítači v recepci a ve zdravotní dokumentaci v pravé zásuvce stolu. Na přiložené papíry jsem sepsala všechno, co se přihodilo od jejich příjezdu (i co se dělo předtím).

Doufám, že to nečtete. Doufám, že se tyhle papíry válí zmuchlané na dně odpadkového koše a že se mi povedlo vyváznout. Nevím, co ještě dodat. Proším vás, vyřídte mým rodičům, že je mám hrozně ráda, a Alexovi, že doufám, že se mu daří dobře, a že nemá proč si vyčítat, jak to všechno dopadlo. Lituju, že jsem sem vůbec přijela. ~~Lituju,~~ že jsem svolila Lituju spousty věcí. Nejvíc ze všeho bych si přála vrátit čas zpátky.

Anna Willisová
výkonná manažerka hotelu Bay View, ostrov Rum

P. S. Je mi hrozně líto, co se stalo Davidovi. Řekněte prosím jeho příbuzným, že to byl báječný člověk se srdcem na pravém místě a smyslem pro humor a že jsem ho měla moc ráda. Ujistěte je, že zemřel rychle a netrpěl.

1. část

2. kapitola

Anna

*O tři měsíce dříve
Neděle 25. února*

V autě panuje úplně jiná nálada než v pátek. Když jsme do Brecon Beacons jeli, přes hovor a smích jsem skoro neslyšela rádio. Lidi z mého týmu sice sborově zaúpěli, když jsem jim oznámila, že strávíme únorový víkend na teambuildingu ve velšských horách, ale sotva nasedli do auta, zavládlo veselí. Teď při návratu do Londýna jsou zamlklí – jsou fyzicky a psychicky vyčerpání a nejspíš mají kocovinu. Mohammed na sedadle spolujezdce vedle mě pochrupuje. Peter, který včera při večeři všechny dobře bavit parodováním duchovního učitele Michaela Mackintoshe, se s bundou přehozenou přes ramena opírá hlavou o okno. Vedle něj sedí Freddy Laing se sluchátky na uších, oči má zavřené a paže založené na hrudi. Pochybuju, že si pamatuje, co o mně včera řekl, když si myslel, že už jsem odešla spát. Víím, že byl opilý – opili se všichni –, ale to ho nijak neomlouvá.

„Nechápu, že se chce ucházet o místo ředitelky marketingu. Nemá šanci.“

Freddyho hlas se ke mně donesl přes vstupní halu, kde jsem u pultu netrpělivě čekala, až mi recepční vymění nefunkční kartu od hotelového pokoje. Hned mi bylo jasné, že mluví o mně. Marketingovou ředitelku Helen Mackesyovou přetáhla konkurence, takže její místo se uvolnilo. Přímo si říkalo o to, abych se ho ujala. Manažer prodeje Phil Acres bohužel začal vytrubovat, že se o něj bude ucházet taky.

„Vždyť o digitálním marketingu neví ani tuk,“ pokračoval Freddy. „Dělá tu práci tak dlouho, že už nejen nezvládne držet prst na tepu doby, ale ani tep aspoň nahmatat.“

Někdo se tlumeně zasmál. Nejspíš Mohammed. Těžko by to byl Peter. Tomu je čtyřicet, o osm víc než mně, a nestrká nos do cizích věcí. Mo a Freddy jsou si věkem blíž, oběma je kolem pětadvaceti, a sedí v kanceláři vedle sebe. Tráví víc času tlacháním než prací, ale nikdy je neokřikuju, ať jsou zticha. Jsou dospělí, ne děti. Pokud odvedou požadovanou práci a neruší ostatní, nechávám je být.

Na moment zavládlo ticho a pak se Freddy zplna hrdla rozřehal.

„Reklamy na MySpace. To nemá chybu. Nejspíš vykládá Timovi, že největším hitem marketingu v sociálních médiích budou blogy. Blogy na GeoCities!“

Následoval další výbuch bezcitného výsměšného řehotu. Sevřel se mi žaludek. Svoje současné postavení jsem si tvrdě vydřela. Po střední škole jsem chtěla jít na vysokou studovat design, ale nemohla jsem si to dovolit. Máma makala na dvou místech a bylo načase, abych jí začala finančně pomáhat. Absolvovala jsem snad milión přijímacích pohovorů a pracovala přitom dva roky v hotelovém baru, než jsem konečně získala místo marketingové asistentky v softwarové firmě. Moje šéfová Vicky byla skvělá. Vzala mě pod svá křídla a naučila mě všechno, co umím. Nastoupila jsem tam před dvanácti lety, kdy byl digitální marketing ještě v plenkách, a okamžitě jsem si tu práci zamilovala. A baví mě pořád.

„Slečno Willisová,“ volala za mnou recepční, když jsem vykročila přes halu. „Slečno Willisová, tady máte tu kartu.“

Ozvalo se překvapené vyjeknutí, na dlaždicích zavržaly podrážky tenisek a následoval další smích. Když jsem došla do společenské místnosti, Freddy a Mo už byli pryč.

Mo si ze spaní odfrkne a to mě vytrhne ze vzpomínek a přeneseme zpátky na lesklou zledovatělou silnici. Mrholení, které se nám lepilo na vlasy a kůži, když jsme do auta krátce po osmé ráno nasedali, se proměnilo v ledové krupky. Stěrače se po skle míhají sem a tam a při každém pohybu doleva vržou. Nebe je inkoustově černé a nevidím nic než rozmazaná červená koncová světla auta přede mnou. Ale konečně už jsme najeli na okružní dálnici M25, takže brzo budeme zpátky v Londýně. Vykloupím kluky u stanice metra a pojedu domů. I když si vůbec nejsem jistá, že se mi tam chce.

Wrz. Šššš. Wrz. Šššš.

Stěrače se pohybují v rytmu mého tepu. Přehnal jsem to s kafem, a kdykoli si vybavím Freddyho včerejší slova, rozbuší se mi srdce. Když utekl ze společenské místnosti, rozžhavená doběla jsem ho hledala po celém přízemí hotelu. Nakonec jsem to vzdala, odešla jsem do svého pokoje a zavolala svému příteli Alexovi.

Nezvedl to hned po prvním zazvonění. Ani po druhém. Alex ani v nejrůžovější náladě nemá telefonování rád, jenže já prostě potřebovala slyšet vlídný hlas. Chtěla jsem, aby mi někdo řekl, že nejsem pitomá, že se ve svojí práci vyznám a že všechno bude zase v pohodě. Poslala jsem Alexovi textovku.

Mám za sebou fakt hnusný večer. Nemusíme se vybavovat dlouho. Jenom chci slyšet tvůj hlas.

Obratem mi pípla odpověď.

Nezlob se, už jsem v posteli. Popovídáme si zítra.

Ta úsečnost se zařízla do carů mého sebevědomí jako nůž. Poslední dobou jsme se s Alexem jeden druhému odcizili. Vní-

mala jsem to už nějaký čas, ale bála jsem se to téma nakousnout, protože jsem neměla energii spravovat něco rozbitého ani sílu vypořádat se s rozchodem. Radši jsem se naplno pohroužila do práce. Občas jsem se v kanceláři zdržovala dlouho do večera, protože jsem prostě neunesla představu, jak po návratu domů budu s Alexem sedět na gauči – každý se bude tisknout k opěrce na jednom kraji a ignorovat mezeru uprostřed, ale to prázdné místo nás bude přímo hmatatelně tížit, jako by mezi námi trůnil někdo další.

Možná bych se o pozici ředitelky marketingu ucházet neměla. Možná bych se měla na tuhle práci vykašlat, rozejít se s Alexem a odstěhovat se na venkov. Mohla bych pracovat na volné noze, pořídit si malý domek a psa, chodit na dlouhé procházky a dýchat čerstvý vzduch. V práci mě občas přepadá pocit, že se nemůžu pořádně nadechnout, a není to jen smogem. Na horních příčích žebříku je řidší vzduch a já se jich držím jako klíště a bojím se, že spadnu. Freddy by byl blahem bez sebe, kdyby se to stalo.

Vrz. Šššš. Vrz. Šššš.

Jeď domů. Jeď domů.

Krupky jsou čím dál hustší, odrážejí se od čelního skla a buší do kapoty. Někdo ze spaní zachrápe a já sebou cuknu leknutím, ale hned zase ztichne. Jedu za autem před sebou už několik kilometrů, oba udržujeme stálou rychlost kolem sto deseti kilometrů za hodinu. Předjíždět by bylo nebezpečné a navíc mě svým způsobem uklidňuje sledovat z bezpečné vzdálenosti ta červená světla.

Vrz. Šššš. Vrz. Šššš.

Jeď domů. Jeď domů.

Ozve se hlasité teatrální zazívání. Je to Freddy, vrtí se na sedadle a protahuje si ruce nad hlavou. „Anno, zastavila bys někde u pumpy? Potřebuju si odskočit.“

„Už jsme skoro v Londýně.“ „A ztlumila bys topení?“ dodá, když sjeďu pohledem od zpětného zrcátka zpátky k vozovce.
„Potím se jako prase.“

„Nemůžu. Ohřívání čelního skla nefunguje, takže by se mi zamlžilo.“

„No tak já otevřu okno.“

„Nedělej to, Freddy!“

Když se na sedadle natočí a sáhne po ovládacím knoflíku, vzedme se ve mně vztek.

„Freddy, NECH TOHO!“

Semele se to v mžiku. Jednu chvíli je přede mnou to auto a jeho koncové reflektory vrhají teplou konejšivou záři, v příštím okamžiku je fuč a vepředu se prudce míhají světla a troubí klakson – zoufale a zběsile – a vzápětí mě něco odhodí doleva, vůz se převrátí na bok a já vnímám jen skřípění kovu, tříštění skla, křik a pak už vůbec nic.

3. kapitola

Dvanáct hodin po nehodě

V pokoji někdo je. Sice mám zavřené oči, ale vím, že nejsem sama. Cítím tíhu něčího pohledu, brní mě z něj kůže. Na co ten člověk čeká? Až otevřu oči? Chtěla bych ho ignorovat a dál spát, jenže žaludek se mi svírá a pleť se mi napíná, a to dost dobře ignorovat nejde. Ten člověk mi chce ublížit. Doléhá ke mně přímo hmatatelná zloba, zavalila mě jako deka. Musím se vzbudit. Musím vstát a utéct.

Jenže se nemůžu ani hnout. Na hrudi mi spočívá tíže a přišpendlila mě k posteli.

„Anno? Anno, slyšíš mě?“

Do vědomí mi pronikne hlas, ale hned se zas vytratí.

„Slyším!“ Řekla jsem to jenom v duchu. Nedokážu pohnout rty. Nedokážu přimět hlasivky, aby vydaly zvuk. Ovládám jen pohyby očí.

Někdo ke mně kráčí a upírá na mě zrak, oči má modré a studené jako led. Pod nimi nevidím nos a ústa, ale jen hladkou napařatou kůži.

„Neboj se.“

Jde blíž, pohybuje se trhaně jako neustále zastavovaný film – pohne se, strne, pohne se, strne. Blíž a blíž. Pevně stisknu víčka. Tohle není skutečnost. Je to sen. Musím se probrat.

„Tak je to správně, Anno. Zavři oči a spi. Nebojuj s tím. Zbav se bolesti, trápení a pocitu viny.“

Všechno se mi to jenom zdá. Určitě. Ale ten sen je až příliš živý. Viděla jsem modrý závěs na bílém rámu kolem postele, bílou přikrývku a pod ní vystouplý hrbolek svých chodidel.

Ne! Ne! Nech toho!

Vykřiknu, ale jenom v duchu, nevyjde ze mě ani hlásek. Nemůžu se ani hnout. Když mě čísi ruka popadne za zápěstí, jenom zběsile mrkám a vysílám tak tiché SOS. Někdo mi chce ublížit a já mu v tom nemůžu nijak zabránit.

„Otevři oči, Anno. Víím, že mě slyšíš. Otevři oči!“

Alex?

Je u mě, tváří se ustaraně, pod očima má tmavé kruhy a kolem rtů i na bradě strniště.

„Anno?“

Do hřbetu ruky mám zapíchnutou jehlu. Jak mě Alex jemně hladí palcem, zavadí o ni. Rukou mi projede ostrá bolest.

Dávej pozor. Ta slova mi nedorazí od mozku ke rtům. Proč nemůžu mluvit? Zachvátí mě panika.

„Klid, klid.“ Alex mi položí ruku na rameno a vtiskne mě zpátky do postele.

Alexi, kde to jsem?

Na rámu kolem dokola postele visí modrý závěs a jsem celá přikrytá bílou peřinou, takže se nemohu hýbat. Na konci postele se pod ní rýsují moje chodidla. Že bych byla pořád ve snu? Jenže za zápěstí mě nedrží cizí člověk bez tváře, nýbrž Alex. Soustředím se na svou ruku ochable spočívající v jeho dlani a zatnu svaly na předloktí. Prsty sebou cuknou a vzápětí pod nimi ucítím jeho hebkou kůži. Nezdá se mi to, jsem vzhůru.

„To bude dobrý,“ konejší mě Alex, protože si úlevu v mém pohledu mylně vyložil jako strach. Opatrně se posadí na kraj postele a dává si pozor, aby mi nepřisedl nohy. „Nesnaž se mluvit. Měla jsi autonehodu. Jsi v nemocnici Royal Free v Hampsteadu. Utrpěla jsi vnitřní krvácení a museli tě operovat. Tak ty museli...,“ ukáže si na hrdlo, „... taky ti museli pomoci s dýcháním a prý tě možná pár dní bude bolet v krku, ale uzdravíš se. Je zázrak, že jsi...“ Polkne a odvrátí zrak.

Naživu?

Rázem se mi vrátí vzpomínky, jako by se mi do vědomí proboural nákladák. Zavřu oči a pokouším se ty výjevy vytěsnit, ale nejde to. Byla jsem v autě. Řídila jsem, padaly ledové krupky, stěrače na čelním skle se míhaly sem a tam, sem a tam...

Chytím se za hlavu, přitisknu si předloktí k obličejí a vzápětí do boku vozu narazí kamión. Hodí to mnou dopředu, do hrudi a klíční kosti se mi zaryje bezpečnostní pás a pak se se mnou najednou všechno točí dokolečka, převracím se, narážím hlavou do volantů, do opěrky, do okna, máchám rukama kolem sebe a pokouším se něčeho chytit, úplně čehokoli, abych se připravila na tvrdý náraz, jenže nic nenahmátnu. Vůbec nic. Všichni křičí a mně nezbývá než se modlit.

„Prosím tě, Anno...“

Matně si uvědomuju, že mě někdo vzal za lokty a pokouší se mi odtáhnout ruce od obličejí.

„Nech toho, Anno, prosím tě. Přestaň křičet. Prosím.“

„Anno? Anno, tady je Becca, vaše ošetřující sestra.“

Kdosi se dotkne mých prstů, kterými si křečovitě držím vlasy. Sevřu je ještě pevněji. Nepustím se. Nemůžu.

„Zavinil jsem to já?“ Na pokraji vědomí nezřetelně vnímám Alexův hlas. „Neměl jsem se o té nehodě zmiňovat. Sakra. Přestane někdy? Tohle je prostě... Nemůžu... Nevím...“

„To bude v pořádku. Nic se nestalo. Jenom je dezorientovaná. Jedna sestra se mi zmiňovala, že po probuzení z narkózy

reagovala hodně prudce. “ Zase se mi někdo pokouší odtáhnout ruce. Cítím vůni kávy. „Anno, holčičko, bolí vás něco? Budte prosím tak hodná a otevřete oči.“

„Proč křičíte? Nemůžete s tím něco –“

„Mohl byste zmáčknout tamhleto nouzové tlačítko?“

„Nouzové tlačítko? Proč? Co se –“

„Jenom potřebuju, aby se na ni mrkl doktor. Byl byste tak laskavý a zmáčkl –“

„Bude v pořádku? Dívala se na mě. Pokoušela se něco říct. Myslel jsem si –“

„Anno, Anno, mohla byste otevřít oči? Jmenuju se Becca Porterová a jsem vaše ošetřující sestra. Jste v nemocnici. Bolí vás něco?“

„S dovolením. Nezlobte se, mohl byste chvíli počkat venku? Jsem doktor Nowak. Díky. Tak kohopak to tady máme?“

„Annu Willisovou. Měla autonehodu. Natržená slezina, po operaci se probírala a životní funkce měla v pořádku. Teď asi hodinu spala. Před chvílí jsem uslyšela křik a –“

„Dobře, Anno, podívám se vám na břicho, ano? Bolí to, když tady zmáčknou?“

Ne. Tam to nebolí. Bolí mě tady, tady uvnitř, v hlavě.

Vím, že se někde poblíž ochomýtají sestry – slyším tiché povrzávání bot na linoleu, tlumené zakašlání, šum hlasů –, ale nikoho nevidím. Rozhlížím se po pokoji už celou věčnost. Ostatní pacientky spí, mlčky si čtou anebo si na tabletech pouštějí filmy. Tedy až na mladou ženu přímo naproti mně, která je taky vzhůru a působí neklidně. Je mladší než já, určitě jí ještě nebylo třicet, a má dlouhou úzkou tvář a tmavé vlasy halabala stažené na temeni do uzlu. Když jsme se poprvé setkaly pohledem, obě jsme se usmály a zdvořile si kývly hlavou na pozdrav a hned jsme zase uhnuly očima jinam. Jenže na sebe narážíme pohledem každou chvíli a začíná to být nepříjemné. Pořád mě bolí v krku,

takže se nezmůžu na víc než na šepot, a kdybych si s ní chtěla povídat, musela bych mluvit hlasitěji. Mám ale pocit, že bych se jí měla omluvit. Nejspíš tu byla už včera večer, když jsem řvala, až se trásly stěny. Muselo ji to vyděsit. A ty ostatní taky. Pořádně jsem si neuvědomovala, co se stalo, dokud mě zdravotní sestra jménem Becca neprobudila, aby mi změřila tlak a poptala se, jak mi je. Podali mi předtím sedativa a okamžitě mě odvezli na vyšetření, protože se polekali, že operace nedopadla dobře a zase krvácím. Moc si toho nepamatuju, jenom to, jak mě tlačí chodbou a nade mnou uhání bílý strop se světly, a pak tichý hukot magnetické rezonance. Alex zůstal celou dobu v nemocnici, a teprve když ho po vyšetření ujistili, že mi nehrozí nebezpečí, dal na sestřino naléhání a šel se domů vyspat.

Poděkovala jsem Becce, že se o mě stará, a omluvila jsem se za ten křik, který jsem si vybavovala jen matně. Nepřestávala se vlídně usmívat, ale když jsem se jí zeptala, kde jsou moji kolegové, koutky jí povadly.

„Nevím jistě,“ řekla. „Řidičku toho kamiónu odvezli do jiné nemocnice, ale kde jsou vaši přátelé, to netuším. Můžu se poptat.“

Pak už jsem ji neviděla. Příště mi přišla změřit tlak jiná sestra. Becce už prý skončila směna a bude v nemocnici zase až zítra. Položila jsem jí tutéž otázku – jestli neví, co se stalo s ostatními z auta. Řekla, že neví, a působilo to upřímně. A slíbila, že se poptá. Ráno se mi pak omlouvala, že na to neměla čas, ale brzo se u mě prý zastaví doktor a ten mi určitě bude umět odpovědět. To už jsem začínala panikařit. Kde jsou Freddy, Peter a Mo? Leží na nějakém jiném oddělení? Anebo že by vyvázli bez zranění? Třeba se jim na rozdíl ode mě nic vážného nestalo, a tak je v nemocnici jenom prohlédli a poslali domů. Jenže... Stáhl se mi žaludek, protože jsem si vzpomněla, jak Alex říkal, že jsem přežila jenom zázrakem.

Uslyším vrzání koleček na linoleu a ohlédnu se. Dveřmi zahlédnu sestru tlačící vozík.

„Promiňte, sestřičko...“ Mávnu na ni, ale ani se po mně nepodívá; neslyšela mě, můj hlas je příliš slabý. Zoufale ji sleduju, jak se vzdaluje.

„PROMIŇTE, SESTRÍČKO!“ zavolá žena na protější posteli tak hlasitě, že se po ní všichni ohlédnou, sestru nevyjímaje. Ukáže na mě a sestra k nám i s vozíkem zamíří. „Tady ta paní na vás volala.“

Vděčně se usměju a pokouším se vydrápat do sedu, ale mám pocit, jako by mi někdo přesekal břišní svaly, takže se zmůžu jen na to, že trochu povytáhnu krk.

„Je všechno v pořádku?“ Teď už vidím, že je to Becca, ta sestřička, která na mě byla včera tak milá.

„Prosím vás, už mě to dohání k šílenství,“ žadoním. „Potřebuju zjistit, co se stalo s mými kolegy... s těmi... s těmi lidmi, co se mnou byli ve voze. Potřebuju vědět, jestli jsou v pořádku.“

Její oči rázem potemní. Zavřela okenice; nechce dát najevo svoje pocity. Sklopí pohled k hodinkám zavěšeným na stejno-kroji.

„Asi za půl hodiny dorazí váš přítel. Možná by bylo nejlepší, kdyby –“

„Prosím vás,“ žebroním, „povězte mi to. Jsou to špatné zprávy, vidíte? Ale můžete mi je říct. Vydržím to.“

Dívá se na mě, jako by si tím vůbec nebyla jistá, ale pak si povzdechne a mělce nasaje vzduch.

„Jeden z vašich kolegů je na tom špatně,“ řekne tiše. „Má na několika místech zlámanou páteř.“

Přitisknu si dlaň k ústům, ale stejně je slyšet, jak jsem se zajíkla.

„Je ve stabilizovaném stavu,“ dodá Becca. „Měl by se z toho dostat.“

„Kdo je to?“

Zamračí se, jako by litovala, že se se mnou vůbec dala do řeči. Anebo mi možná sděluje důvěrné informace.

C. L. TAYLOR

„Prosím vás, povězte mi to. Povězte mi, kdo to je.“

„Mohammed Khan.“

„A co ostatní? Peter Cross? Freddy Laing?“

Když sklopí pohled, vyhrknou mi slzy. Ne. To ne. Prosím.
Prosím, ať nejsou... Prosím...

Vezme mě za ruku a pevně ji stiskne. „Je mi to hrozně líto,
Anno. Dělali jsme, co se dalo.“

4. kapitola

Mohammed

Mohammed má otupělý a zastřený mozek, jako by mu v žilách a vlásečnicích nekolovaly léky proti bolesti, ale hustá tmavá mlha. Je za tu mlhu vděčný, nejen proto, že mu tiší bolest, ale i kvůli umrtvení mozku. Kdykoli se pokusí uchopit nějakou emoci – vztek, lítost, strach –, ta se v tom oparu okamžitě rozplyne. Když během dospívání zápolil s hormony a školními zkouškami, občas toužebně pokukoval po svém psu Sonicovi stočeném do klubíčka na podlaze u psacího stolu a nejradši by si s ním vyměnil místo. Jaké by to asi v kůži psa bylo? říkával si. Jaké by bylo nacházet radost v nezákladnějších věcech – jídle, hraní, mazlení – a nezatěžovat mozek myšlenkami na budoucnost, na smrt, na nekonečnost vesmíru, globální oteplování, války a nemoci? Psům stačí ke štěstí tak málo: běhat venku, aportovat míček, nechat se podrbat za ušima. Co dělá radost jemu? Setkávat se s kamarády, flámovat, koukat se na filmy, hrát si na PlayStation. Psi žijí jenom přítomností, kdežto on ne. On se učí na zkoušky, jejichž výsledek ovlivní jeho budoucnost.

Teď si připadá tak trochu jako Sonic; jenom tak polehává, není schopen myslet a na něco čeká, i když sám neví na co. Pohyb na okraji zorného pole ho přiměje pootočit hlavu. Toho nevysokého muže v obleku, který se objevil ve dveřích, nepoznává, ale přesto ho pozoruje, jak se zamračeně rozhlíží po ležících postavách na kovových postelích. Asi je to návštěvník, který hledá někoho ze svých blízkých. Když na pokoj vcházejí doktoři, tváří se mnohem suverénněji. Mlhou v Mohammedově mozku prorazí dva pocity, a místo aby se hned rozplynuly, spojí se dohromady, doputují mu do hrudi a sevrou mu srdce. Zklamání a lítost.

Odvrátí se ode dveří a zavře oči. Poslouchá pleskání kožených podrážek po podlaze, tolik odlišné od jemného šustění bot zdravotních sester. Zvuk se přibližuje a přibližuje a pak se ozve tiché odkašlání.

„Mohammed?“

Otevře oči. Ten nevysoký chlapík ve středním věku stojí v nohách jeho postele, ruce má vražené v kapsách a tváří se trochu úzkostlivě, ale přitom odhodlaně. Jeho velký nos, výrazná brada a hluboko posazené oči připadají Mohammedovi matně povědomé, ale je příliš unavený, a tak se ani nepokouší zamyslet proč.

Jenom přitaká: „Ano, jsem Mohammed. A kdo jste vy?“

„Mohu se posadit?“ Muž ukáže na židli u postele, a jelikož Mohammed nemá důvod odmítnout, tak přikývne.

„Steve,“ představí se muž, povytáhne si silnou látku kalhot a sedne si. Je podsaditý – ale jsou to spíš svaly než tuk, pomyslí si Mohammed hořce a chtě nechtě sjede pohledem ke svým vlastním nohám rýsujícím se pod pevně zastrkanou nemocniční příkrývkou. „Steve Laing, Freddyho otec.“

Mohammed se po něm překvapeně podívá. Na okamžik ho opanuje zmatek. Řekli mu, že Freddy při té nehodě umřel. Tak co dělá Steve Laing v nemocnici? Ledaže... v srdci se mu zatře-

potá naděje... ledaže by Freddy mrtvý nebyl. Mohli se splést? Je to možné? Třeba byl omámený léky a špatně si sestřina slova vyložil. Třeba...

Naděje vyprchá a v hrudi mu po ní zůstane zející kráter. Ne-splekli se. Když mu to řekli, rozbřečel se. A brečel dlouho. Nejen kvůli Freddymu a Peterovi, ale i kvůli sobě.

„Přinesl jsem vám časopisy.“ Steve Laing sáhne do aktovky a položí mu na noční stolek štůsek filmových a hudebních časopisů. Přihodí k nim tabulku čokolády Galaxy, balíček bonbónů Skittles a gumové medvídky. „A nějaké sladkosti.“

„Děkuju.“

Dívají se jeden na druhého tak dlouho, až to začne být nepříjemné, a pak Steve sklopí pohled do klína a přeje se si dlaněmi kolena.

„Jsem rád, že vypadáte tak...“ Ostře zavrtí hlavou a zase se Mohammedovi podívá do očí. „Ne, nezlobte se. Tyhle sladké řečičky, že vypadáte dobře, a podobné kecy si nechám od cesty, to není můj styl. Já mám ve zvyku říkat věci na rovinu a vy nejspíš máte plné zuby toho, jak kolem vás všichni našlapují po špičkách a říkají vám, že musíte být optimista a tak dále.“ Udělá odmlku, ale ne dost dlouhou, aby Mo stihl zareagovat. „Pravda je taková, že to, co se stalo vám, Peterovi a mému Freddymu, je svinstvo. Je to tragédie. Nemělo se to stát, Mo. Do hajzlu, prostě se to nemělo...“ Prudce se odvrátí, protože mu do očí vyhrkly slzy.

„Je mi to líto,“ vypraví Mo ze staženého hrdla. „Co se stalo Freddymu. Byl to fakt prima kluk.“

„To máte pravdu.“ Steve Laing si otře oči hřbetem ruky a vrátí se k němu pohledem. Křečovitě svírá rty.

„Já...“ Mohammedovi se nedostává slov. Chtěl by Freddyho tátovi povědět, že se na jeho syna snaží nemyslet, protože kdykoli si uvědomí, že je Freddy mrtvý a už nikdy se nevrátí, má pocit, jako by se oddělil od svého těla a nijak neukotvený a celý

vyděšený se zmítal tisíc mil nad zemí. Tohle by mu chtěl říct, ale neřekne. Protože s něčím takovým se zkrátka druhým nesvěřujete, a už vůbec ne cizímu člověku, kterého vidíte poprvé v životě.

A tak místo toho řekne: „Ani si neumím představit, jak je to pro vás těžké.“

Steve přikývne a bolest v jeho pohledu snad trochu poleví. Ocitli se zpátky na bezpečné půdě společenských formalit a povrchních laskavostí.

„Víte, Mo, přišel jsem se vás zeptat, co přesně se stalo. Nechci znát podrobnosti,“ ubezpečí ho Steve rychle, protože vycítí jeho narůstající nepokoj. „Nechci, abyste mi dopodrobna líčil tu bouračku. Ne. To by bylo surové, a já surovec nejsem. Prožil jste si to jednou a není důvod, abyste to prožíval znova. Pokud...“ Odmílí se.

Mohammedovi zběsile tluče srdce. „Pokud co?“

„Pokud nebudete vystupovat jako svědek u soudu. Ale podle toho, co říkali vaši rodiče, vás odtud asi nepropustí včas.“ Protáhne obličej. „Nezlobte se, Mo. Nechtěl jsem, aby to vyznělo bezcitně.“

„Vy jste mluvil s mými rodiči?“

„Ano, váš šéf... Tim, příjmení si nepamatuju... mě s nimi spojil. Nevadí vám to, že ne?“

„Ne, jistěže ne.“

Zase se rozhostí ticho a houstne, dokud si Steve neodkašle.

„Pokouším se udělat si obrázek, co se ten den stalo, Mo. Víím, že to vyšetřuje policie, ale tohle dělám kvůli sobě, abych měl klid v duši.“

„Chápu.“

„Začněme Annou Willisovou. Co si o ní myslíte?“

Mohammed zavře oči, ale jen na zlomek vteřiny a zase je otevře. „Co o ní chcete vědět?“

Steve povytáhne obočí. „Cokoli mi můžete povědět.“

5. kapitola

Anna

Tři týdny po nehodě

Středa 14. března

Během poslední půlhodiny se hřbitov proměnil z poklidné oázy v srdci západního Sussexu v dopravní tepnu žalu. Od brány k otevřeným kostelním dveřím postupně prošla po šterkové cestě dobrá sedmdesátka, možná i stovka smutečních hostů, všichni v černém, se skloněnými hlavami, sklopenýma očima a svěšenými koutky rtů. V žaludku mi hlasitě zakručí a rychle si k němu přitisknu zařatou pěst, abych ho umlčela. Už jsem se zase zapomněla nasnídat.

Poté, co mi zdravotní sestra oznámila, že dva lidé z mého týmu jsou po smrti, jsem dva dny nevezala do úst. Copak bych se mohla ládovat cereáliemi a popíjet čaj, jako by se nic nestalo? Copak bych se mohla smát a klábosit se sestřičkami, když Peter a Freddy leží v márnici? Místo toho jsem brečela. Brečela jsem a brečela a odvracela jsem se od každého, kdo za mnou přišel na návštěvu, křečovitě jsem zavírala oči, abych v těch tvářích neviděla starostlivost, kterou si nezasloužím. Až když mi doktor Nowak pohrozil, že když nebudu jíst, začnou mě krmit sondou, svolila jsem, že sním půlku suchého toastu.

„Anno...“ Alex se dotkne mého ramene. „Měli bychom jít dovnitř. Už to každou chvíli začne.“

Trvalo mi čtvrt hodiny, než jsem se vykopala z bytu a nastoupila do auta, a teď se mi z něj vůbec nechce vystoupit. Jízda autem mě děsí: ten pohyb, blízkost ostatních vozů, zatáčení po kruhových objezdech. Abych zvládla cestu z nemocnice domů, musela jsem mít celou dobu zavřené oči a Alex mi musel dokolečka pouštět moje oblíbené album. Když jsme konečně zastavili před domem, měla jsem prsty celé zarudlé a rozbolevělé od toho, jak jsem křečovitě svírala bezpečnostní pás. Teď si přitisknu tvář k okénku u sedadla spolujezdce. Mám ji celou rozpálenou a sklo příjemně chladí, ale bouří a bolest v mých útrobách to neutiší.

„Nemůžu tam jít, Alexi. Co mám... co mám říct jeho rodičům?“

„To, co se obvykle říká – upřímnou soustrast, je mi to moc líto, atakdále, atakdále. Anebo nic. Minulý týden jsi jim volala. Nemusíš si tím procházet zas.“

Trvalo mi dva dny, než jsem sebrala odvalu zavolat Maureen a Arnoldu Crossovým. Byla jsem Peterova šéfová. Slušelo se, abych jim zavolala. Jenže taky jsem byla řidička, která se skutálela z okružní dálnice M25 a zabila ho. Kdybych se pořádně soustředila, kdybych kontrolovala postranní zrcátka, místo abych se do toho zpětného mračila na Freddyho, viděla bych, jak se na nás zprostředka řítí obří kamión. Třeba bych stačila strhnout volant a uhnout mu z cesty. A Peter by byl ještě naživu. Kdybych nechala Freddyho otevřít okno, kdybych se neužírala vztekem kvůli tomu, co řekl večer předtím, nezničila bych životy tří lidí a jejich blízkých.

Pevnou linku v domě Crossových zvedl rodinný přítel. Hlasitě zopakoval moje jméno, jako by ho oznamoval všem v místnosti. Na okamžik zavládlo ticho, pak ženský hlas tiše řekl: „Nechci s ní mluvit.“ Když mužský hlas prohlásil: „Já to vezmu,“

byla ve mně malá dušička. Peterův otec. Když mě pozdravil, několik vteřin jsem se nezmohla na slovo, protože jsem měla úplně stažené hrdlo. *Moc mě to mrzí*, opakovala jsem pak dokolečka. *Hrozně moc mě to mrzí. Nikdy si to neodpustím*. Potom se zase rozhostilo ticho, přímo nekonečné, a já se v duchu připravovala na jeho hněv. Zasloužila bych si ho. Jenže on jen řekl: „Chybí nám,“ a mně se po tvářích rozkutálely slzy. „Oběma nám hrozně chybí,“ dodal. „Kdykoli zazvoní telefon, napadne nás, že volá on, že se chce Maureen zeptat, jestli ji pořád zlobí ischias, anebo se se mnou poradit o zahradničení. Občas...“ Hlas se mu zlomil, odkašlal si a pak hlasitě posmrkl. „Ta kamioňačka, co vás smetla, prý usnula za volantem. Neměla v sobě alkohol ani drogy. Prý asi šlo o mikrospánek, netrval ani třicet vteřin. Řekněte mi, že Peter netrpl,“ žadonil. „Řekněte mi aspoň to.“

„Anno.“ Alex do mne jemně štouchně. „Vnímáš, co ti říkám?“

„Ne, promiň, jenom jsem –“

„Nedávají ti za vinu, co se stalo. Nikdo ti to nevyčítá.“

„Freddyho otec ano.“

„Byl bez sebe vzteky. Vždyť mu zrovna umřel syn. Promiň,“ omlouvá se honem, když se prudce odvrátím. „Já vím, já vím.“

Na další telefonát bych se po hovoru s Peterovým otcem nezmohla, a tak jsem Stevu Laingovi zavolala až druhý den. Když jsem sahala po telefonu, zase se mi klepala ruka, ale už mnou necloumala panika jako prve. Věděla jsem, co mě čeká – bolest, smutek, žal, nevíra –, a hodlala jsem druhé straně poskytnout větší útěchu než prve. Řeknu Stevu Laingovi, jak byl Freddy v týmu oblíbený, vychválím jeho úspěchy a trpělivě mu odpovím na všechny otázky, které mi položí.

Jenže Steve Laing se vůbec nechoval jako Arnold Cross. Když jsem se mu představila, začal na mě do telefonu rvát. Jak se mu opovažuju volat, když je bez sebe žalem? To kvůli mojí nedbalosti jeho syn zemřel – kvůli mně a firmě, pro kterou pracuju. Mám

děti? Mám poněť, jaké peklo prožívá, když jeho dítě umřelo dřív než on? Pokoušela jsem se mu omluvit, ale překřičel mě. Řídila jsem někdy předtím auto v tak zrádných podmínkách? Nepřišla jsem už dávno o všechny body? Chytili mě někdy při překročení rychlosti nebo mi něco strhli z povinného ručení? Nezmohla jsem se na nic, jen jsem zděšeně civěla na bílou stěnu před sebou a on zuřil, běsnil a vyléval si na mě vztek a žal.

Mohammedovi ani jeho rodičům jsem nevolala. Když jsem ještě byla v nemocnici, zeptala jsem se sestry, jestli bych si mohla půjčit invalidní vozík a zajet se za ním podívat, ale řekla mi, že jakékoli návštěvy odmítá. Když jsem ji o to po několika dnech požádala znova, bylo mi řečeno, že Mo mě vidět nechce a ať už se na to radši neptám.

„Z ničeho tě neobžalovali,“ prohodí Alex. „K soudu ženou tu kamioňačku.“

„Jenže Steve Laing měl možná pravdu. Nikdy předtím jsem po tak zledovatělé dálnici nejela a –“

„Vrátíme se domů.“ Alex nastartuje. „Jet sem byla chyba.“

„Ne!“ položím ruku na volant. „Musím to udělat.“

Uvnitř kostela je už jenom místo k stání, a tak se mačkáme úplně vzadu mezi cizími lidmi. Alex se mi tiskne k pravému rameni, do levého mi naráží nějaký vysoký plešoun. Sedící lidé se choulí nabalení v kabátech, kloboucích a šálách, i když je u lavic vidět oranžovou záři plynových ohříváčů. Na jedné lavici skoro až vzadu sedí můj šéf Tim, ale já nemůžu odtrhnout pohled od ženy úplně vepředu. Hlavu má položenou na rameni muže vedle sebe a vidím z ní jenom šedivé vlasy, ale je nad slunce jasnější, že je to Peterova matka. Nanovo se ve mně vzedme pocit viny. Nebýt mě, tak tu teď nikdo z nás není a Peter by byl...

Na tvář mi padne stín a z plic mi rázem unikne veškerý vzduch. Ve dveřích kostela se objeví rakev nesená šesticí zachmuřených mužů. Tichý šum hlasů rázem umlkne, jako by někdo prudce

otočil knoflíkem hlasitosti doleva, a Alex mi pevně stiskne ruku a kousek mě s sebou poodtáhne, abychom jim uvolnili cestu. Mám sto chutí otočit se k němu nebo sklopit oči k botám, prostě se dívat kamkoli jinam než na tu lesklou truhlu, která kolem mě proplouvá, ale zatnu zuby a neuhýbám pohledem. Musím zpříma čelit té zážce, kterou jsem způsobila. Dlužím to Peterovi. Ale statečnost mi dlouho nevydrží. Jakmile nás rakev mine, zhrouťím se na Alexe.

„Potřebuju ven,“ zašeptám mezi vzlyky. „Potřebuju na vzduch.“

„Půjdu s tebou.“

„Ne,“ zarazím ho dotekem. „Hned budu zpátky. Chci být chvíli sama.“

Když se od něj odlepím a proplétám se mezi smutečnými hosty k východu, cítím na sobě tíži jeho pohledu, ale v odchodu mi nebrání.

Venku na čerstvém březnovém vzduchu si sundám čepici, kabát a šálu, které mě dusí, a zhluboka se nadechnu; nasaju do plic studený vzduch a vytěsním z nich vlhký pach kostela prosáklý žalem. Žaludek se mi křečovitě svírá, vzadu na patře cítím žluč a v hrůze mi bleskne hlavou, že se pozvracím. Vzpírám se tomu, mělce dýchám a zírám na jednolitě šedivé nebe, dokud nevolnost nepomine, a pak vykročím mezi náhrobky. Přecházím od jednoho k druhému, čtu si vytesané nápisy a data, všímám si, kde jsou květiny – a kde naopak nejsou. Snažím se tím přijít na jiné myšlenky, ale zabírá to jen částečně. Kdykoli mímám hrob někoho, kdo umřel mladý, tonu v mlze smutku a výčitek svědomí. Rozruší mě obzvlášť jeden. Na náhrobku stojí jména muže a ženy: John a Elizabeth Oakesovi. On zemřel roku 1876 v devětapadesáti, ona o dvacet let později v šestasedmdesáti. Pod nimi jsou jména jejich dětí: Albert, Emily, Charlotte, Edward, Martha, Thomas. Šest dětí a ani jedno se nedožilo víc než pěti let. Hrob je starý a zanedbaný, jména dětí zarůstají mechem, anděl sedící nahoře na náhrobním

kameni je oprýskaný a tvář má poznamenanou zubem času. Rozhlížím se po studené ztvrdlé hlině kolem hrobu a hledám sedmikrásky nebo pampelišky, které bych mohla svázat stéblem trávy. Do oka mi padne trs sněženek pod jedním stromem.

Podřepnu k nim, vezmu jeden stonek mezi palec a ukazováček, ale vtom strnu uprostřed pohybu. Někdo mě pozoruje. Cítím na sobě čísi pohled, jako by mi mezi lopatkami viselo závaží. Prudce se otočím a čekám, že za nějakým pomníkem uvidím fotografa nebo novináře oblečeného v černém, s rádoby truchlivým výrazem ve tváři. Místní reportéři mě uhánějí o rozhovor už od propuštění z nemocnice.

Jenže člověk, který mě pozoroval, o povídání nestojí. Zahlédnu už jen zákmit černého kabátu nebo bundy a postava zmizí za rohem kostela. Nechám sněženky sněženkami – utrhnout je, aby zvadly a uschly na hrobě, mi najednou nepřipadá správné – a zamířím zpátky ke kostelu. Když dorazím na zápraží zapadané listím, dveře se otevřou a vyjde z nich Alex. Zevnitř se linou tklivé tóny smuteční hudby.

„Jsi v pohodě?“ pátravě si mě měří.

„To bych netvrdila.“

„Chceš se vrátit dovnitř?“

Podívám se k rohu kostela, za kterým zmizela postava v černém. Teď tam nikdo není. Jen řady šedivých náhrobků, některé věkovité, jiné nové a taky – všimnu si toho až teď a zatajím dech – vykopaná díra v zemi obklopená zelenou pytlouinou. Peterův hrob. Alex pootočí hlavu a sleduje směr mého pohledu; ruce spuštěné podél boků mu cuknou. Bleskne mi hlavou, že mě obejmje. Ale zastrčí si ruce do kapes a otrese se.

„Je tu zima. Půjdeme už?“ kývne hlavou k autu.

Naposledy se dlouze zadívám na hrob a mlčky přikývnu. Alex už míří k vozu.

• • •

Když sahám po kličce na straně spolujezdce, už sedí za volantem a hrbí se nad mobilem. Klička je pocákaná od bláta stejně jako celý bok auta. Až se vrátím do Londýna, nabídnu Alexovi, že mu zaplatím umytí. To je to nejmenší, co můžu –

Ten nápis je tak drobný, že ho málem přehlédnu.

SPÁNEK.

Stojí to na předním blatníku, hned nad kolem, jako by to do nánosu bláta někdo napsal navlhčeným prstem.

„Alexi.“ Zafukám na okno a Alex vzhledne od telefonu a tváří mu prokmitne úlek následovaný podrážděním. Jednou rukou na něj mávnu, ať jde ke mně, a druhou ukážu na blatník. „Tohle je divné.“

Povzdechne si a otevře dveře.

„Co je?“ ptá se, když vystupuje.

„Někdo nám něco napsal na auto.“

„Cože?!“ Podráždění se vmžiku přetaví ve vztek.

„Neboj, neponičil ho. Jenom je to divné. Koukni.“

Dojde ke mně a podívá se, kam ukazuju.

„Spánek?“ přečte zaskočeně.

„Nepřipadá ti to divné?“

„Trochu jo.“

„Co to podle tebe má znamenat?“

Pokrčí rameny. „Nějaký puberták se nudil? Je to nápaditější než *umej mě*, to rozhodně.“

„Ale není to legrační. Není to vtipné. Není to... nic.“ Ohlédnu se po kostelu, protože mě přepadl naléhavý pocit, že nás někdo sleduje. Ale hřbitov pořád zeje prázdnotou.

„Přesně tak. Není to nic, kvůli čemu si dělat starosti.“ Alex se vrátí na svoji stranu vozu a vezme za kličku. Když se nad střechou setkáme pohledem, usměje se. „Rozhodně mě to nebude budit ze spánku.“ Zasměje se. „Ze *spánku*, chápeš?“

„Jo.“ V autě zavřu oči a celou cestu domů myslím na slovo SPÁNEK a na to, co by mohlo znamenat.

6. kapitola

Anna

*Osm týdnů po nehodě
Čtvrtek 26. dubna*

Připadám si jako balónek na provázku vznášející se nad chodníkem. Alex mě pevně drží za ruku, ale já stisk jeho prstů necítím. Necítím vůbec nic. Ani chodník pod nohama, ani vítr na tvářích, dokonce ani vlastní ztěžklý dech. Před námi kráčí Tony, můj nevlastní táta, vítr mu zvedá bílé vlasy a pohazuje jimi, takže mu létají ze strany na stranu. Černý oblek ho škrťí přes ramena a on si každou chvíli zatahne dole za lem. Když se zrovna nezaobírá oblekem, ohlíží se po mně.

„V pohodě?“ utrousí koutkem úst.

Přikývnu, i když mám pocit, jako by se díval skrz mě a mluvil s někým jiným. Když jsem ráno stála před zrcadlem, skoro jsem nepoznávala tu ženu, která mi z něj oplácela pohled, oblékala si bílou blůzu a šedivý kostým, které jí připravili na postel, a obouvala si černé lodičky. Věděla jsem, že jsem to já, ale bylo to jako dívat se na svoji fotografii z dětství. Registrovala jsem podobnost v očích, ve tvaru rtů a v držení těla, ale vnímala jsem odstup. Jsem to já, nejsem to já – obojí zároveň. V noci jsem skoro ne-

spala. Alex stočený na boku vedle mě objímal polštář a tiše pochrupeval, kdežto já ležela natažená na zádech a civěla na strop pohroužený ve tmě. Po třetí hodině jsem sice konečně usnula, ale ne nadlouho. V pět jsem se zničehonic probudila, křičela jsem, lapala po dechu a křečovitě mačkala peřinu. Zase se mi zdál ten sen jako v nemocnici – že na mě zírá postava bez tváře.

„Dobře to dopadne, holčičko,“ uklidňuje mě máma, která se mi drží po boku. Tváře má zčervenalé, jemnou kůži kolem očí zvráskněnou starostmi. Když jsme vystoupili z auta, vzala mě za pravou ruku a Alex za levou. Připadala jsem si jako děcko, které dospělí chtějí vyhoupnout do vzduchu, ale místo radosti ve mně hlodal strach. Pak mě asi máma v určitou chvíli pustila, protože teď má obě ruce svěšené podél boků a zatáté v pěst.

„Anno...,“ přejede mi prsty v rukavici po rukávu. „Ty se nemáš čeho bát. Ty přece před soudem nestojíš. Jsi jenom svědkyně. Prostě soudu pověz, co se stalo.“

Prostě to soudu pověz – soudci, porotě, té kamioňačce, veřejnosti, novinářům, příbuzným a přátelům svých kolegů. Budu se muset před všechny ty lidi postavit, znovu si prožít, co se odehrálo před osmi týdny. Kdybych nebyla celá otupělá, klepala bych se strachy.

„Anno!“

„Haló!“

„Anno!“

„Pane Laingu!“

„Pane Khane!“

Ten hluk mě zahltlí ještě dřív než tlačence lidí. Jsou všude, kam se podívám, povytahují se na špičky, šermují rukama vysoko ve vzduchu – někteří drží mikrofony, jiní fotoaparáty – a navzájem se překřikují. Nevlastní táta mě vezme kolem ramen a přitáhne si mě k sobě.

„Nechte ji projít!“ zvedne ruku a ožene se po foťáku, který mi někdo nacpal před obličej. „Uhněte nám z cesty! Sakra, uhněte nám z cesty, pitomci.“

Razí mi cestu davem a já se zoufale rozhlížím po mámě a Alexovi, ale ti pořád vězí ve shluku lidí u dveří soudní budovy.

„Anno! Anno!“ Přihrne se ke mně blondýna něco málo přes čtyřicet v růžové blůze a naducané černé vestě a vrazí mi pod bradu diktafon. „Jste s rozsudkem spokojená? Dva roky za smrt vašich dvou kolegů?“

Zírám na ni a šokem se nezmůžu na slovo, ale vyloží si to jako projev zájmu a hned mě zasype dalšími otázkami.

„Vrátíte se do práce v Tornado Media? Je tu dneska s vámi váš přítel?“

„Špatně se vám spí, vidíte?“ zeptá se jiný hlas.

Otočím se, abych zjistila, kdo mi tu otázku položil, ale dolů ze schodů se valí moře lidí: desítky mužů v oblecích, fotografové v džínách a bundách, tmavovlasá žena v jasně červeném kabátě, stará paní s nakadeřenými bílými vlasy, moje máma – se zrůžovělými tvářemi a ustaraným výrazem – a na opačném konci hloučku zahlédnu i hubenou postavu svého znervóznělého partnera.

Blondýna do mě štouchne. „Anno, cítíte nějakou spoluodpovědnost?“

„Cože?“ Tony navzdory halasu tu otázku zaslechl. Prudce se zastaví, až mi kvůli tomu někdo nabourá do zad. „Co to sakra melete?“

Lidé kolem nás rázem zmlknou a znehybní – jako když se ve filmu zastaví obraz.

Blondýna se na Tonyho nervózně usměje. „Pan Willis, vidíte?“

„Pan Fielding. Kdo se ptá?“

„Anabella Chanceová z *Evening Standardu*. Jen mě zajímalo, jestli vaše dcera cítí za tu nehodu nějakou spoluodpovědnost.“

Tonymu zrudne krk nad bílým límečkem košile. „To si snad děláte legraci.“ Rozhlédne se po lidech kolem. „Jak vůbec může něco takového naznačovat?“

„Byla to jenom otázka, pane Fieldingu. Anno,“ reportérka se mi pokouší podat vizitku, „kdybyste si se mnou někdy chtěla popovídat, tak se mi –“

Tony jí ruku odstrčí. „Překročila jste všechny meze. Jděte nám z cesty, ať vás k tomu nemusím nutit.“

Máma s Alexem se kolem nás semknou jako ochranný štít, Alex jde vedle mě, máma vedle Tonyho, a pospícháme pryč od hluku a chaosu v soudní budově.

„Máš papírové kapesníky, zlato?“ zeptá se mě máma v autě. „Teče ti řasenka po tvářích.“

Sáhnu si na tváře a ke svému překvapení zjistím, že je mám mokré.

„Jo, mám...“ Sáhnu do kapsy kostýmku a nahmátnu měkký balíček kapesníků. Ale kromě něj je tam ještě něco dalšího, něco tvrdého s ostrými rohy. Vůbec si nepamatuju, že bych si to tam ráno dávala. Je to pohlednice. Na modrém pozadí stojí bílá slova vyvedená do tvaru dýky. Směrem k ostří rudnou a ze špičky dýky kane kapka krve na titul divadelní hry: *Macbeth*.

„Co je to?“ vyzvídá máma, když pohlednici otočím na druhou stranu.

Pokrčím rameny. „Nemám ponětí.“

Vzadu stojí velkým rozmáchlým písmem dvě slova:

Pro Annu.

Podívám se na mámu, na nevlastního tátu, na Alexe. „Dal mi to do kapsy někdo z vás?“

Když všichni zavrtí hlavou, obrátím pohled na lícovou stranu a přečtu si citát:

Jako bych slyšel hlas: „Už nesmíš spát! To Macbeth vraždí spánek!“, nevinný spánek, co znovu spřádá starostmi zcuchanou tkáň

a každý den v něm umře, hojivá lázeň znaveného těla, lék poraněných duší, hlavní chod hostiny života.

Znám ten citát, protože jsem *Macbetha* studovala na střední škole. Víím, že je z pasáže, kde Macbeth mluví se svou ženou o strašidelných věcech, které se udály od chvíle, kdy zabil krále Duncana.

„Anno?“ osloví mě Alex. „Není ti nic? Jsi bílá jako stěna.“

Ohlédnou se po soudní budově a neznámých lidech hemžících se před ní.

„Někdo mi to strčil do kapsy.“

„Doufám, že ne ta podělaná reportérka,“ zavrčí Tony. „Když to jinak nepůjde, zvednu telefon a zavolám jejímu šéfovi. Nedomám jí, aby tě takhle trápila.“

„Ukaž mi to.“ Alex se mi nakloní přes rameno a přečte si text na pohledu. „To je citát ze Shakespeara?“

„Jo. Macbeth vykládá lady Macbeth, že slyšel hlas, který mu říkal, že už nikdy nebude spát.“

„To je děs.“ Máma si zamne paže. „Kdo by ti něco takového dával?“

„Dej to sem.“ Tony mi vezme pohled z prstů, roztrhá ho na kousíčky a hodí je do kanálu. „A je to. Je to fuč. Už se tím netrap.“

Celou cestu domů už pohled nikdo nezmíní, ale mně ta slova vězí v hlavě a tíží mě jako závaží.

7. kapitola

Steve

Sobota 28. dubna

Steve Laing sklopí hlavu, pokřižuje se a podřepne k synovu hrobu. Není katolík, ale prostě mu to připadá správné. Je to prokázání úcty. Sáhne na studený náhrobek a objedne prstem synovo jméno; hrud' ho pálí zármutkem a vzteky. Pořád nemůže uvěřit, že syn opravdu spočívá hluboko v zemi, skoro dva metry pod ním. Nepřipadá mu to skutečné. Jak by to mohla být pravda? Vždyť Freddy byl mladý a plný sil, chodil třikrát týdně do posilovny a každou sobotu hrál squash. V dětství prodělal plané neštovice. A při pádu ze skluzavky si zlomil ruku. Ale nebyl takový ten usmrkánek, co mu v jednom kuse něco je. Byl zdravý jako řípa, ve škole nezameškal skoro žádné hodiny. Na pohotovost ho Steve musel vézt jenom jednou v životě – když se na oslavě patnáctých narozenin svého kamaráda opil namol a naboural do skleněných dveří, až ho to omráčilo. Když se probral, tvrdil, že mu určitě někdo nasypal něco do pití. Stevovi bylo jasné, že lže, ale musel obdivovat synův důvtip. Freddy občas býval pěkný grázlík a pokoušel se vykecat ze všech problémů. A taky byl pořádně hlučný. Domem se v jednom

kuse rozléhal jeho zvučný hlas i hřmotné projevy jeho nešikovnosti. Steve by ani nespočítal, kolikrát ho musel okřikovat, ať „sakra nedělá randál“, když se Freddy uprostřed noci vřítíl domů po nějaké pařbě s kámoši, pokoušel se uklohnit si něco k jídlu a přitom narážel do myčky a břinkal nádobím. Ale nezlobil se na něj, neměl na něj opravdový vztek. Freddy byl jediný, kdo mu po Julietině smrti zůstal. Zastraná rakovina připravila kluka o mámu pět dní před jedenáctými narozeninami. Kdyby rakovina byla lidská bytost, zkopal by ji do bezvědomí a rozmlátil jí ksicht na kaši.

Teď v domě vládne ticho. Tak příšerné ticho, že má chuť pus- tit nahlas všechna rádia a hudební přehrávače a zplna hrdla se rozeřvat. Tohle je na smrti nejhorší, to ticho, které za sebou zanechá. Zato ve Stevově hlavě ticho a klid rozhodně nepanuje. Hlavou mu víří roje myšlenek a bzučí jako rozzuřené vosy, až občas mívá pocit, že z toho zešlípí. Dočasně se mu je povedlo uti- šit plánováním pohřbu a přípravou na soudní proces, ale hned potom se vyrojily zase, ještě hlasitější a rozzuřenější. Nejvíc ho ničí vlastní bezmoc. Nedokázal Freddyho zachránit. Nemohl popadnout skalpel, strčit ruku do synovy hrudi a masáže přivést srdce k činnosti. Nemohl urychlit policejní vyšetřování. Nemo- hl si promluvit se žalobcem, se soudcem ani s porotou, směl jen přednést připravenou výpověď. Přišel o syna a nemohl hnout ani prstem. „Důvěřujte nám,“ říkali mu policisté. „Nechte nás dělat naši práci.“ Jenže udělali houby. A žalobce a ten debilní soudce jakbysmet.

Steve obtáhne prstem data synova narození a úmrtí. Čtyřia- dvacet. Bylo mu pouhých čtyřiadvacet. Na pohřbu vykládal vi- kář cosi o „věčném spánku“ a to Stevovi zvedlo mandle. Smrt není jako spánek. Není to žádný odpočinek. Člověku se nezdají sny a nemůže se probudit. Když od Freddyho hrobu odešli po- slední smuteční hosté, zahalil Steva černý mrak beznaděje. Vět- šina těch lidí už sem nikdy nepřijde. Bude se jim po Freddyem

stýskat, to ano, ale budou prostě žít dál, kdežto Steve má pocit, že jeho život se jednou provždy zastavil.

Záchranné lano mu hodil jeho kamarád Jim. „Jestli máš pocit, že spravedlnost ostrouhala, tak bys ji možná měl vzít do vlastních rukou, kámo. Jestli víš, kde ta ženská je, můžu za ní někoho poslat. Vůbec nebude tušit, k čemu se schyluje. Jestli teda chceš.“

To Steve nevěděl jistě. Pyšnil se tím, že se chová jako džentlmen. Nikdy žádné ženě nezkřivil ani vlásek. Jenže když jde o vražedkyni, zásadně to mění situaci, ne? Sériovým vražedkyním jako Myra Hindleyová a Rose Westová by ublížil bez výčitek svědomí. A přesně to je i tahle ženská: vražedkyně. Připravila o život dva mladé lidi a třetího zmrzačila. U soudu se mu za celou dobu nepodívala do očí. Vůbec ho nevzala na vědomí. Ale dozví se o něm. Dozví se, kdo je Steve Laing, a vzpomene si na jeho syna. On se o to postará.

8. kapitola

Anna

Středa 2. května

Ve čtyři ráno vypadá náš byt úplně jinak. Vzduch je chladný a svěží, což v Londýně není moc obvyklé, a ložnice tone ve tmě, kterou umenšuje jenom světlo pouličních lamp pronikající dovnitř mezerou mezi závěsy. Alex spí stočený na boku s peřinou přitáženou k bradě. Když se večer vrátil z práce, našel mě, jak sedím na gauči zabalená v dece a tupě civím na televizi. Zůstal stát ve dveřích, díval se na mě a čekal, až ho vezmu na vědomí.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho a vrátila se pohledem k televizi. Letmý pohled mi stačil, abych odhadla jeho náladu – stál strnule, s výbojně vysunutou bradou a studeným pohledem v očích. Prahla po hádce. Už zase.

„Co je tohle?“ zvedl ze stolku prázdný hrnek.

„Hrnek.“

„A tohle?“ zvedl talíř.

Podívala jsem se na něj. „Co to děláš?“

„Co děláš ty?“

Vyřítíl se s hrnkem a talířem z obývacího pokoje. Slyšela jsem, jak je hodil do dřezu a jak otvírá ledničku. Následovalo úsečné *do prdele*.

„Anno,“ objevil se zas ve dveřích. „Nemáme nic k jídlu. Říkalas, že skočíš do obchodu.“

„Byla jsem tam.“

„A?“

„Někdo mě sledoval.“

„Nezačínej s tím zase.“ Opře si hlavu o lesklý bílý dřevní rám. „Pusť to konečně z hlavy. Steve Laing po tobě nejde. Tu bouračku zavínil ten kamión, ne ty – a řidičku odsoudili a poslali do vězení. Tím to skončilo. Případ je uzavřen, je po všem.“

On to vůbec nechápe. A jak by taky mohl? Nemůžu dokázat, že mě někdo sledoval. Nepostavila jsem se tomu člověku tváří v tvář ani jsem si ho nevyfotila. Dokonce ani netuším, jak vypadá – ale vnímala jsem, že mě sleduje. Když jsem odcházela z domova, byla jsem v pohodě. Došla jsem až do Tesca, aniž by se mi ze spodku lebky dolů po páteři šířilo nepříjemné mravenčení. Svítilo sluníčko a měla jsem dobrou náladu, protože jsem zhltdala tři epizody sitcomu *Katastrofa*. Na Steva Lainga jsem vůbec nepomyslela, jenže pak se to najednou stalo – opanovala mě naprostá jistota, že za mnou někdo stojí a sleduje mě, jak se shýbám pro bochník chleba. Když jsem se ohlédla, viděla jsem v uličce pět dalších lidí – muže v obleku, starou paní, ženu asi v mém věku a ještě jednu, o trochu starší než já, s batoletem v golfových holích. Dítě na mě vykuleně a trochu vystrašeně upíralo modré oči. Matka se na něj podívala, pak zvedla pohled ke mně, otočila kočárek a odcházela uličkou pryč. Naštvalo mě, že zbytečně panikařím, a zamířila jsem s košíkem k pokladnám. Až doma mi došlo, že jsem zapomněla polovinu věcí, které po mně Alex chtěl.

„Zavolala jsi Timovi?“ zeptal se.

„Jo.“

„A?“

„Oznámila jsem mu, že dávám výpověď.“

Obočí mu vyletělo málem až ke stropu. „Víš, že už teď mám co dělat, abych zaplatil všechny účty. Kdyby to tak mělo zůstat napořád...“ Ztěžka si povzdechl. „Mám pocit, že to fakt nezvládnou, Anno. Bylo mi jasné, že budeš nějakou dobu trochu... otřesená, ale takhle se prostě žít nedá. Když se zrovna nezmítáš v posteli, protože nemůžeš spát, tak sedíš doma v teplákách a koukáš na reprízy *Přátel*. Sprchovala ses vůbec dneska?“

V jiném životě, v tom, který jsem žila, než se mi svět rozpadl na kusy, bych na Alexe vyjela, ať kouká mít aspoň trochu soucit. Teď jsem se na něj místo toho podívala a řekla: „Moc nám to spolu neklape, víd?“

„No...“ Sklopil pohled k ošlapanému béžovému koberci a zavrtěl hlavou. „Ne, neklape.“

Od nehody jsem si tenhle rozhovor v duchu přehrávala snad stokrát, ale když na něj teď došlo, stejně mi to připadalo neskutečné. Čekala jsem, že se rozbrečím nebo že se mi do hrudi zařízne ostrá bolest. Ale místo toho jsem měla pocit, že se mě to netýká, jako bych sledovala rozpad vztahu nějakých cizích lidí. Vzdalovali jsme se jeden druhému dlouho, začalo to už dávno před nehodou, ale jenom surový hajzl by někomu dal kopačky ve chvíli, kdy ho dotyčný potřebuje nejvíc. Ne že bychom jeden druhého nesnášeli, ne že bychom se do krve hádali, zahýbali si nebo si navzájem ubližovali, ale prostě jsme žili vedle sebe, a ne spolu. Dokonce už jsme spolu ani nespali. Lehávali jsme sice vedle sebe – když jsem po probdělé noci konečně zalezla do postele a Alex ještě nemusel vstávat do práce –, ale téměř jsme se jeden druhého nedotýkali. Ani jsem se nepamatovala, kdy jsme si naposled dali pusu na rozloučenou nebo na přivítanou. A bylo mi to jedno – což asi mluvilo za všechno.

„Co chceš dělat?“ zeptala jsem se Alexe. „Chceš si nechat tenhle byt?“

Tvářil se šokovaně. Vrátil se z práce nachystaný na hádku. Možná si v hloubi duše tenhle hovor přál, ale nečekal, že ho spolu povedeme zrovna teď.